

ΣΤΑΣ διαταγές σας, ιψηλότατε!

Εκόλλησα τα τακούνια των παπουτσιών μου, έφερα την τευτομένη παλάμη μου κοντά στο γεισό του παλριού μου, και στάθηκα άκίνητος, για να δεχτώ τις διαταγές του στρατηγού μου. Δέν έσήμαινε βέβαια καθόλου άν τα παπούτσια μου δέν είχαν ούτε τακούνια, ούτε σόλες, ή άν αντί για παλριό με γυαλιστερό γείσο, φορούσα ένα βρώμικο ακοφό, που θά τον περιγελούσε κι' ό τελευταίος ζητιάνος της Πόλης.

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΥ ΣΚΙΝΤΕΛΣΚΥ



ΣΤΑΣ ΔΙΑΤΑΓΑΣ ΣΑΣ, ΥΨΗΛΟΤΑΤΕ!

σταθμό κι' εκεί θα συγκρατήσετε, όσο μπορείτε, τους Έρμθρούς. Έν ανάγκη, θ' ανατινάξετε τη σιδηροδρομική γραμμή....

Ένα άσθημα μίους και άγανακτησώς με κατείχε τη στιγμή εκείνη. Ό στρατηγός εκείνος με τά χρυσά σερήνια του, ήταν έτοιμος να Ξεκινηση για την Κίνα, για να βοηθ άσφάλεια και φιλοξενία κι' εμάς μάρ έστειλε στον βέβαια σχεδόν θάνατο, για να προστατέψωμε τη φυγή του.

—Μπαμπά! Μπαμπά! Θά πολεμήσουν με τους πολυσεβίους

Κι' ούτε είχε επίσης σημασία για μένα, άν ό ειρηφιλότατος ποι με καλούσε για να μου δώση διαταγές, ό στρατηγός πρίγκιψη Άρτομόνοφ, δέν δημήνευε πειά παρά τά τελευταία λείψανα της λευκής στρατιάς της Κριμαίας, που είχαν κατορθώσει να φύγουν απ' την Όδησσό τους πρώτους μήνες του φοβερού έξείνου 1919 και να ξεπέσουν πεινασιμένα κι' άξιοφρήνητα στή νησί της Χάλκας, κοντά στην Κωνσταντινούπολη.

Για μένα, ό στρατηγός πρίγκιψη Άρτομόνοφ, μ' όλο που ήταν τώρα άναγκασμένος να τριγυρίζει άπολος και χωρίς στολή στους λασποειμένους δρόμους της Χάλκας, διατηρούσε πάντα το γόητρο του άρχηγού κι' άραφ άπό τις διαταγές του έπολέμησα τους Έρμθρούς στην Κριμαία, δέν είχα διατάσει να τόν άκολουθήσω και στην πόικρα της Ξεβορίας, όταν νικημένος κι' άπογοητευμένος άφανε, ίσως για πάντα, τό χόμα της πατρίδας του.

Άπ' τους δικούς μας πολλοί είχαν μείνει στην Όδησσό κι' είχαν προσχωρήσει στον Έρμθρο Στρατό, όπου τούλάγροντο τό συσσίτιο ήταν ταχτικό και χροτασιτικό. Μά εγώ, διόχνοντας τόν πειρασμό αυτό, προτίμησα ν' άκολουθήσω τό στρατηγό μου, που έφηνε για τό Βόσπορο μαζί με τη γυναίκα του και την κόρη του.

Η μικρή Λίντια! Η κόρη του στρατηγού. Ίσως τό Ξανθό αυτό και λεπτοκαμμένο κοριτσάκι τών δεκαπέντε χρόνων, να ήταν ή κριώτερη αίτία για την άπόφασί μου εκείνη....

Τάχα την αγαπούσα; Μά όχι, αυτό θά ήταν άστειό! Γιατί ή Λίντια ήταν ένα κοριτσάκι δεκαπέντε χρόνων. Έπαιζε άκόμα με τις κοιδίλες του και δέν μ' είχε καν κινιτάξει ούτε μιά φορά. Άγνοούσε και ίσως θ' άγνοούσε για πάντα την ύπαρξή ένός κορνελασμένου στρατιώτη, που ύπηρετούσε ύπό τις διαταγές του πατέρα της.

Κι' όμως! Ναι, ή σκέψη της μικρής Λίντιας με είχε κάμει ν' άφρησο κι' εγώ τό χόμα της πατρίδας και να ριχτώ στην Ξενητιά, στή άγνωστο. Έίχα την κρυφή έλλίδα, πώς κάποτε ή μικρή Λίντια, ή κόρη του στρατηγού πρίγκιπος Άρτομόνοφ, θά επρόσπεχε τόν κορνελασμένο στρατιώτη του πατέρα της, ότι κάποτε ίσως θά είχε ανάγκη άπό την προστασία του.

Την Ξβλεπα τώρα κάθε μέρα την Ξανθή Λίντια. Ό στρατηγός με είχε πάρει για ύπηρετή του στή φρωχιά σάτι που είχε διατεθει γι' αυτόν στή νησί της Χάλκας.

—Στάς διαταγές σας, ιψηλότατε! Αύτή τη φορά ό στρατηγός μου δέν είχε να μου αναθέσει καμιά άπ' τις βαρειές και ταπεινωτικές δουλειές, με τις όποιες επλήρωνα την εύτυχία του να βρισκαμαι κοντά στη Λίντια. Άπειαντίας, με ήθελε για να διορθώσω ένα παγινιάκι της κόρης του, που είχε σπάσει. Τί στιγμή εύτυχίας για μένα, μέσα στην άθλιότητά μου, ή στιγμές αυτές!...

Από μήνες περφόσανε. Ό λόγος μας, άνασπιστημένος τώρα άπ' τά ύπολειμματα της λευκής στρατιάς της Κριμαίας, βρισκότανε στή σιδηροδρομική σταθμό ένός μικρού χωριού της Σιβηρίας. Οι Έρμθροί μάρ είχαν νικήσει πάλη και μάρ είχαν άποθήσει προς την άνατολή. Κάθε άγωνας ήταν πειά μάτακος για μάρ. Δέν μάρ Ξμενε άλλο, παρά ή φυγή προς τί Μαντζουρία. Ένα τραίνο βρισκότανε στή μικρή σιδηροδρομική σταθμό, έτοιμο για να Ξεκινηση. Άπ' τό παραθυράκι ένός βαγονιού έσοκυβε ό στρατηγός πρίγκιψη Άρτομόνοφ για να δώση τις τελευταίες διαταγές του στή λοχαγό μας: —Θά βαδίζετε ως τόν προηγούμενο

οί στρατιώτες αυτοί; Δέν τους φοβούνται.... άκούστηκε Ξξάρνα μιά δροσερή φωνή.

Ήταν ή Λίντια. Τό Ξανθό παιδάκιστρο προσάπια της φάνηκε για μιά στιγμή πειά άπ' τό στρατηγό και μάρ έκύτταξε με μάτια γεμάτα όκτο.

Όλο τό μίος κι' ή άγανάκτηση που μ' είχαν κινιφέρει, σβήσανε τότε μονομιάς.

Πέρασαν δυό—τρία χρόνια. Ό σίφοντας του έμυρλιού πολέμου με είχε ρίξει στή Τσίγκ—Τάου της Κίνας. Δέν φορούσα πειά την κορνελασμένη στολή του λευκού φρονιού και δέν αντίκριζα πειά μπροστά μου τά φράσματα της πείνας και του θανάτου.

Έδινα μαθήματα Ξένων γλωσσών, είχα κάποιους μαθητές κι' έκέρδιζα άρκετά, ώστε να ντινόμεω και να τρώω καλά και να πηγαινω κάθε βράδυ στή μικρή εκείνο ζαχαροπλαστείο της προκίμαίας.

Ό ιδιοκτήτης του ζαχαροπλαστείου αυτού ήταν καλός μου γνώριμος—ό στρατηγός πρίγκιψη Άρτομόνοφ. Βρισκότανε κι' αυτός στή Τσίγκ—Τάου μαζί με τη γυναίκα του και την κόρη του και με τά λίγα κεφάλια πουχε κατορθώσει να περισώσει άπ' τη Ρωσσία, είχε άνοιξει τό μικρό αυτό ζαχαροπλαστείο.

Ό ίδιος ήταν καταστηματαρχης και επάλληλος, ή γυναίκα του έκανε χρέη ταμία κι' ή κόρη του, ή Ξανθή Λίντια —κατέλλα δεκαχτώ χρόνων πειά— περνούσε πότε—πότε άπ' εκεί. Κι' εγώ;... Έγώ ήμουν ό καλύτερος κελάτης του καλού στρατηγού μου και κάθε βράδυ άγόραζα δυό, τρία, τέσσερα κοινιά με κάθε λογής γλυκά, χωρίς να Ξέρω σέ ποιόν να τό χωρίσω.

Ό στρατηγός δέν κρατούσε πειά άπέναντι μου την παλιά απόσταλ. Κι' αυτός κι' ή γυναίκα του είχαν κάθε λόγο να περιποιούνται τόν καλύτερο κελάτη τους και να τόν ευχαριστήσουν όσο μπορούσαν περισσότερο.

—Θέλετε να κάνετε ένα μικρό περιπίπτο με βάρνα μαζί με τη Λίντια. Δέν έρω αντίφρησι. Άλλά προσέξτε! Άν άσπάξει κανένα σινάχι, θά σάς καθαρέσω!

Και ό πρίγκιψη Άρτομόνοφ γελούσε άθια με τό άστείο του.

—Στάς διαταγές σας, ιψηλότατε! του άπαντούσα πάντοτε εγώ, ευχαριστημένος και γεμάτος εύτυχία!...

Στά τέλη του 1923 ή άνήσυχη μοίρα μου Ξβαλε άπότομο τέλος στή ειδύλιο του Τσίγκ—Τάου και με πέταξε, μαζί με άλλους συμπατριώτες μου πρόσφυγες στή Σάν Φραντίζσκο της Άμερικης.

Έπαιτα από άρκετών μηνών δουτυχία, είχα βρει τέλος μιά δουλειά—ύπηρετής σέ μιά μεγάλη άριστοκρατική λέσχη. ΉΞερα ότι κι' οι Άρτομόνοφ είχαν άναγκαστεί να φύγουν άπ' τό Τσίγκ—Τάου κι' ότι είχαν έρθει κι' αυτοί στην Άμερική.

Δέν ήΞερα όμως που ακριβώς βρισκότανε. Κι' έπειτα, κι' άν τό μάθαινα, τί μπορούσε πειά να έλλιση ένας ύπηρετής, που θά ήταν εύτυχης άν είχε Ξεασφαλισμένο για την έρχόμενη βδομάδα τό ψομύ του;

Κι' όμως, ή Ξανθή μορφή του κοριτσιού εκείνου, που κάποτε του είχα διορθώσει ένα σπασμένο παγινιάκι, έρχότανε άκόμα συχνά στή σκέψη μου. Συχνά ή καρδιά μου χτυπούσε δυνατά καθώς αντίκριζα από μακριά μιά σλουέττα που μου φαινόταν πώς της έμοιαζε.

Κάποια μέρα μάλιστα, καθώς περ-



Ο ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ (Τού Χάουπμαν).

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Ἄλθηνά ξεκαρδιστική εἶνε ἡ ἀκόλουθη περιπέτεια ἐνὸς Γάλλου παπᾶ.

Εἶνε γνωστόν, ὅτι κάθε τόσο τὸ ἔθνος τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Γαλλίας—ὅπως ἄλλοτε καὶ ὅλων τῶν ἄλλων χωρῶν—ξεπούλει σὲ δημοπρασία τὰ ἄλογα ἐκεῖνα τοῦ ἱπποῦ ποῦ γιὰ ἕναν ὀλιονόητοτε λόγο θεωροῦνται ἀχρηστά γιὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσία.

Τὰ ἄλογα αὐτὰ εἶνε—καθὸς καταλαβαίνετε—γυμνασμένα, ἔξουον ὅλες τὶς ἀσκήσεις τοῦ ἱπποῦ, γνωρίζουν ὅλα τὰ σαλπίσματα. Ἐνα τέτοιο λοιπὸν ἄλογο συνέπεσε ν' ἀγοράσῃ σὲ κάποια δημοπρασία κ' ὁ καλὸς Γάλλος παπᾶς γιὰ νὰ τὸ μεταχειρίζεται στὶς περιουσίες ποῦ ἴθκανε στὰ χωριά τῆς περιοχῆς του.

Μιά μέρα λοιπὸν ποῦ ὁ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου πῆγαινε ἐφιλοποῦσε σὲ κάποιο χωριό, ἔπιγε νὰ περάσῃ κοντὰ ἀπὸ τὸ κτεδῖον ἀσκήσεων ἐνὸς σώματος ἱπποῦ. Κατὰ σύμπτωση, τῆ στιγμῇ ἐκεῖνη ἀντήρχονταν ξαφνικά ἡ σάλπιγγες τοῦ ἱπποῦ, δίδοντας τὸ σύνθημα γενικῆς ἐπιτάξεως. Τὸ ἄλογο λοιπὸν, ἐπάνω στὸ ἄσπιο καθάλλικε ἀμέριμος ὁ παπᾶς, μὲ τὴν ἄνοιξη τὰ γνώριμα σαλπίσματα τῆς ἐπιτάξεως, ἄρχισε νὰ καλῶσι διαμονομένα, ἐνὸς ἡ δυστυχῆς ἀναβάτης του, σαμψιμένος καὶ γαντζωμένος γερά ἀπὸ τὴ χαίτη του, ξεφώνηζε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸ φόβο του.

Σὲ λίγο τὸ ἄλογο ἔφτασε τὴν ἴλη τοῦ ἱπποῦ καί... προσκολλήθηκε στὴν πρώτη τετράδα, μὲ τὸν παπᾶ στὴ ράχη του πάντα, καλὰ βασταγμένον.

Τὰ ἄλογα τοῦ στρατοῦ ἐξωκλούθησαν νὰ τρέχουν ἀσυγκράτητα, μὲ τὸν ἔφιπτο παπᾶ τώρα ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φάλαγγος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔκανε νὰ φωνάζῃ :

— Βοήθεια!... Βοήθεια, χριστιανοί!...

Φαντάζεστε πειὰ τὰ γέλια τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔβλεπαν τὸν ἀντιπρόσωπο τοῦ Θεοῦ νὰ ἔχη παραινυφθεῖ—καὶ μάλιστα πρῶτος καὶ καλύτερος—στὸ φρενήρη καλισμὸ τους.

Ἀκόμα κ' ὁ διευθύνων τὰ γυμνάσια συνταγματάρχης τοῦ ἱπποῦ εἶχε ξεσπάσει σὲ τέτοια γέλια, ποῦ ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα δὲν μπορούσε νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ δώσῃ τὴ διαταγὴ τοῦ «βάρην».

νοῦσα ἀπὸ τὰ πρόθυρα τῆς Κινέζικης πόλεως τῆς κίτρινης αὐτῆς ἀποικίας τοῦ Σάν Φραντίζκο, ποῦ εἶνε γεμάτη μυστήριον καὶ διαφθορά, εἶδα μὰ γυναῖκα, μὰ γυναῖκα ἀπὸ κείνες ποῦ στέκονται κάτω ἀπ' τὰ φανάρια στὰ πεζοδρόμια καὶ πωλοῦν τὴν ἀγάπη. Τὴν εἶδα καὶ πάγωσα δολιχόρως. Εἶχε τὰ μαλλιά, τὸ πρόσωπο, τὰ μάτια τῆς Αἴντιας.

Τὴ καταληκτικὴν ὁμοιότης! σκέφτηρα καὶ προσπέρασα βιαστικά, σὰν νὰ ἤθελα ν' ἀφήσω πίσω μου μὴ τρομερὴ σκέψη ποῦ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ μου καὶ μὲ συγχλόνησε.

— Γαρσόν! Πήγαινε καφεὶ καὶ ψωμάκια στοὺς ἐργάτες ποῦ ἤρθαν γιὰ τοὺς βόθρους...

Ἡ διαταγὴ τοῦ ἀρεντικῶν μου διέκοψε τρὸς ρεμβαμούς μου καὶ μὲ ξανάφερε στὴ θλιβερὴ πραγματικότητα.

Ἐσπευσα ἀμέσως νὰ περτοπῶ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποῦ εἶχαν μὰ δουλειὰ πὸ ταπεινὴ κ' ἀπ' τῆ δική μου. Μὰ ξαφνικά ἔμεινα σὰν ἀπολιθωμένος καὶ μὲ κόπο ἀπὸ τὰ χεῖλη μου βγῆκαν ἡ σὺλλαβες :

— Ὑ...ψη...λότατε!

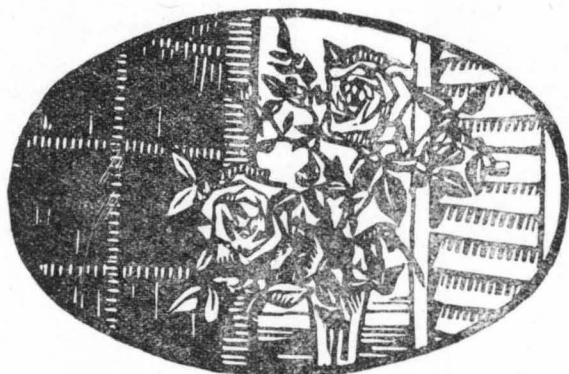
Ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες ποῦ εἶχαν ἔρθει γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν βόθρων τῆς Λέσχης, εἶχα ἀναγνωρίσει τὸν παλῆν στρατηγὸν μου, τὸν πρόγνηρα Ἀρτουάνωφ. Μ' ἕνα μικρὸ χαμόγελο μοῦ ἐξιστόρησε τότε τὸ θλιβερὸν κατάντημα του.

— Καὶ ἡ Αἴντια; ρώτησα γεμάτος συγκίνηση.

Ἡ ἐρώτησί μου ἔκαμε ἀκόμα μικρότερο τὸ χαμόγελο τοῦ πρόγνηρος.

— Φταίω ἴσως ἐγώ... ἐγὼ κ' ἡ γυναῖκα μου... φθόρος με λῆθη. Τὴν εἶχαμε χαρδῆνει πάρα πολὺ καὶ μὲ τὴν ἄνταμτοψη, νὰ τὴ συμψιστῆ μαζί μας... Ἐφυγε... Τὴν χάσαμε ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες... Ποιὸς ἔξερει ποῦ βρίσκεται τώρα τὸ φτωχὸ μου παιδί!...

Ἐνας λιγμὸς τὸν ἔκαμε νὰ σοπᾶση. Δὲν μπόρεσα ν' ἀντιχρῶσω τὰ μάτια μου, γιὰτι καὶ τὰ δικὰ μου εἶχαν βουρξώσει. Καὶ στὴ σκέψη μου ξαναἔβρε ἔξαφνα ἡ εἰκόνα μιάς ἔσθητῆς γυναίκας, κάτω ἀπὸ ἕνα φανάρι τοῦ δρόμου, στὰ πρόθυρα τῆς Κινέζικης συνοικίας.



ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΨΕΥΤΟΠΡΙΓΚΗΠΕΣ

Οἱ ἀναγνώστες μας θὰ ἔχουν ἴσως διαβάσει τελευταίως στὶς ἐφημερίδες, ὅτι σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Μπλουᾶ τῆς Γαλλίας βρέθηκε σκοτωμένος ἕνας ἄνδρας ὡς πενήντα ἐτῶν. Ἀπ' τὰ διαβατήρια καὶ τὰ πιστοποιητικά του προέκυψε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ «Ἐδγάρδος τῶν Βουρβάνων, γιὸς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκου Ἰωσήφ καὶ τῆς Ἀλίσσης τῶν Βουρβάνων». Τὸ μυστηριώδες αὐτὸ πρόσωπο ἔλεγε πράγματι, ὅτι εἶχε πατέρα του τὸν αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας, ὁ ὁποῖος τὸ 1860 εἶχε κάνει ἕνα μοργανατικὸ γάμο μὲ τὴ μεγάλη δούκισσα Ἀλίσση, τοῦ γένους τῶν Βουρβάνων. Ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις ὁμοῦ ποῦ ἔβγαιναν μετὰ τὸ θάνατό του, ἀποδείχτηκε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦταν παρὰ ἕνας Ἰταλὸς τυχοδιώκτης, ὁ Κάρλο Λοριόλι!

Τὸ παρελθὸν τοῦ Λοριόλι μοιάζει μὲ μυστήριον: Τὸ 1895 βουρξότανε στὴ Ζυρίχη, ὅπου ἔκανε τὴν πρώτη γνωριμία μὲ τὴ φιλοσοφία. Τὸ 1916 ἤρθε στὸν Πειραιᾶ, ὡς ἀπόγονος διῆθεν τῶν Βουρβάνων, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα δὲν ἦταν παρὰ κατὰσκοπος τῆς Γερμανίας. Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ὁμοῦ τὸν ἀπέλασε καὶ τὸν ἔστειλε ὑπὸ συνοδεία στὴν Ἰταλία, ὅπου ἡ Ἀρχὴ ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερο, γιὰτι δὲν ὑπῆρχαν ἀρκετὰ ἐνοχοποιητικὰ στοιχεία ἐναντίον του. Ἀπὸ τότε, ὁ Λοριόλι πέρασε μὴ ζοῆ γεμάτη περιπέτεια, ὡς ὅπου τέλος πρὸ ἐβδομημιάων, μὴ Ἰσπανία φίλη του, ἡ Καντελάρα Σόλερ, τοῖσκιπε μ' ἕνα ξυρᾶρι τὸ λαμὸ στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Μπλουᾶ.

Ἡ ἱστορία ὅλων τῶν ἐποχῶν ἀναφέρει πολλὰ τέτοια ἴσσοπα ὑποκείμενα, ποῦ ξεπύρηναν πάντα. Ἐπειτα ἀπ' τὶς μεγάλες κοινωνικὲς ἐπαναστάσεις. Ἐστὶ τὸ 1602, κάποιος Ρώσος καλόγερος, ἐποφελούμενος ἀπὸ τὸν τραγικὸ καὶ μυστηριώδη θάνατο τοῦ Τσάρεβιτς Δημητρίου (ποῦ κατ' ἄλλους μὲν σκοτώθηκε μόνος του μ' ἕνα μαχαίρι ποῦ κρατοῦσε, σὲ μὴ σιγμῇ ἐπιληπτικῆς προσβολῆς, κατ' ἄλλους δὲ δολοφονήθηκε ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ Βόρδως Γκοντουνάτ), δαίνεισκει τὸ ὄνομα τοῦ πρίγκηπος αὐτοῦ καὶ μάλιστα κατόρθωσε νὰ πάρῃ μὲ τὸ μέρος του μὴ μεγάλη μερίδα τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ καὶ ν' ἀνεβῆ στὸ θρόνο τῆς Ρωσίας!...

Κι' ἔπειτα ἀπ' τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι καὶ τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Λουδοβίκου 16ου, βρέθηκαν ἀρκετοὶ τυχοδιώκτες, ποῦ παρουσιάστηκαν μὲ τ' ὄνομα τοῦ Δελφίνου, τοῦ γιοῦ δηλαδὴ τοῦ Λουδοβίκου. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ξεμασκαρεύτηκαν οὐκράτοτα. Ὑπῆρχε ὁμοῦ κ' ἕνας, ὁ Νάουντορφ, γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ ἱστορία δὲν ἔχει ἀκόμα ἐξακριβώσις τίποτε το θετικὸ. Ἰδοῦ ὑπὸ ποιῆς περιπτώσεις ἐμφανίστηκε τὸ μυστηριώδες αὐτὸ πρόσωπο: Ἐπειτ' ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, ὁ Δελφίνος παραδόθηκε σ' ἕναν παουτοῆ, τὸν Σμιόν, ἄνθρωπο κτηνώδη, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ τὸν μεγαλῶσῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ἀνατροφή... δημοκρατικῶς.

Ἐπειτ' ὁμοῦ ἀπὸ λίγο καιρὸ ἔπαυε πειὰ νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸν μικρὸ πρίγκηπα. Καὶ στὶς 8 Ἰουνίου τοῦ 1795 διαδόθηκε, ὅτι ὁ Δελφίνος εἶχε πεθάνει ἀπὸ μὴ ἀγνωστὴ ἀρρώστεια. Ἐγινε τότε ἡ σχετικὴ νεκροφιλία, ἀλλὰ τὸ πτώμα ποῦ ἐξετάσανε οἱ γιατροὶ εἶχε τὸ πρόσωπό του σκεπασμένον μ' ἐπιμέλεια κ' ἔτσι κανεὶς δὲν εἶδε τὰ χαρακτηριστικά του.

Ἐπειτ' ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ, παρουσιάστηκε στὴν Πρωσία κάποιος Νάουντορφ, ὁ ὁποῖος βεβαίως εἶπε ὅτι ἦταν ὁ Δελφίνος κ' ὅτι σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε ζήσει κρυμμένος στὸ Παρίσι. Ἐγιναν τότε ἡ σχετικὲς ἔρευνες, ἡ ὁποῖες ἀπέδωσαν, καθὸς φαίνεται, ἀποτελέσματα θετικὰ. Κι' αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας, βέβαιος ὅτι εἶχε νὰ κάνει μὲ τὸν πραγματικὸ Δελφίνο, φιλοκάλεσε τὸν Νάουντορφ, γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ ὡς ὄπλον ἐναντίον τῆς Γαλλίας.

Οἱ γιοὶ τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ἀνθρώπου περῶστησαν στὰ ἐπίσημα μνηστῆρα τοῦ κράτους μὲ τὸ ὄνομα «Νάουντορφ, ἐπιλεγόμενοι Βουρβάνοι», οἱ δὲ ἔγγονοὶ του ὡς «Βουρβάνοι, ἐπιλεγόμενοι Νάουντορφ»!...

Μὰ καὶ ἡ ρωσικὴ ἐπανάστασις ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἐμφανισθῇ στὴν Εὐρώπῃ μὴ ψευτικὴ ἀρχιδούκισσα. Ἡ τυχοδιώκτρια Τσαϊκόφσκι, ἡ ὁποῖα ἔλεγε ὅτι εἶνε ἡ ἀρχιδούκισσα Ἀναστασία, κόρη τοῦ Τσάρου. Ὅλοι τὴν πιστέψαν στὴν ἀρχὴ καὶ στὴν Ἀμερικὴ μάλιστα ἄρχισαν νὰ γίνονται ἔξουνοι ὑπὲρ αὐτῆς. Ἐπενέβη ὁμοῦ ἡ ἀστυνομία καὶ τὴ συνέλαβε, γιὰτι τὰ δικτυκὰ τῆς ἀποτυπώματα δὲν ἔμοιαζαν μὲ τῆς ἀρχιδούκισσας Ἀναστασίας, τῆς φονευθείσας ὑπὸ τῶν Μπολσεβίκων.

